

INTERVIEW KIRSTINE STUBBE TEGLBJÆRG

► i et nummer, der handler om is.

For mig hænger det nummer sammen med nummeret 'Hamskifte' i stemning. Umiddelbart er det bare et frossent og dødt univers, men der foregår noget under isen. Det er det samme som en slange, der ligger stille og venter på, at den er død udenpå og kan skifte sin ham. Der sker en transformation indvendigt, der sker noget under overfladen. Hele pladen er i virkeligheden en undersøgelse af, hvad der sker under overfladen. Hvad sker der inde bag den døde hud?

Jeg gik selv under overfladen for at lave den her plade. Jeg trak mig væk fra musiklivet og isolerede mig for at finde frem til noget nyt, så jeg ikke bare gentog mig selv. Udadtil skete der ikke noget som helst, udadtil var der ingen bevægelse, for jeg var ikke ude at spille og deltog ikke i noget i fire år. Men inde i boblen skete der en masse.

Jeg havde brug for finde mine egne ben og vide, at det var mine egne ben. Havde brug for at bygge mig selv op fra nul, gøre alt selv og finde ud af, hvordan det lyder, når det kommer fra mig. Sådan helt *tabula rasa*-agtigt. Ligesom når nogle finder ud af, at de skal kvitte deres job og lave noget helt andet. Det bliver tit mere spændende, når mennesker er ude i situationer, hvor de ikke har noget på ryggen.

Måske er det perfekt, at det er lyden af ild, der ligger og ulmer under isen på nummeret. Ilden er varm og får isen til at knage og smelte, så jeg kan komme op og ud i verden igen.

Olietank

»Der stod en olietank på vores grund fra den tidligere ejer. En dag så jeg min kæreste stå og slå på den, mens han optog lyden af det. Jeg tænkte, at det var en god ide. Det ville jeg også. Så jeg slog på den med en gren og optog lyden.

Nogle af trommelydene på pladen er metalliske. De er brugt oveni trommerne nogle steder. Det er jo ligesom industrialbandet Einstürzenden Neubauten. De slog på gamle biler og sådan noget. Det er den æstetik.

Jeg har virkelig undersøgt trommerne. Jeg har ikke haft lyst til at have en almindelig rocktrommelyd. Jeg har ledt efter en lyd, der gav sådan en slå-på-metal-fornemmelse. Jeg ville have en hård, kold og skarp fornemmelse. Fordi jeg havde behov for at lave noget, der var aggressivt og voldsomt. Jeg har en englestemme, der er ekstrem indadvendt og fin og lys. Men jeg kommer ikke helt til udtryk, når jeg kun står for det søde. Det voldsomme skal balancere det engleagtige. Og det er ikke sødt at slå på en olietank.

Det har været interessant at gå ind i et mere voldsomt univers. Måske er næste projekt, at jeg skal få noget voldsomt ind i min stemme også. Det er et område, hvor jeg godt kan udvikle mig. Det er ikke fordi jeg er fortalende for vold, men det kan være spændende at arbejde med aggression. I kunsten kan man udspille kollektive tabuer, og har lov til at lege med det, man ellers går og gemmer væk.

Knitrende guitar

»Jeg bruger fejlene meget. Jeg har en gammel guitar, der knitrer, hvis jeg har den på den ene pickup og piller ved

Jeg kommer ikke helt til udtryk, når jeg kun står for det søde. Det voldsomme skal balancere det engleagtige. Og det er ikke sødt at slå på en olietank.

Kirstine Stubbe Teglbjærg

Foto: Peter Hove Olesen

Dansk sangerinde og musiker. Født 9. juli 1973 i Holstebro. Boede i Aalborg i 15 år fra hun var fem år gammel. I dag bor hun på Amager med sin kæreste og deres seks år gamle datter.

Har tidligere sunget i bandet Blue Foundation, med hvem hun har udgivet pladerne 'Blue Foundation' (2001), 'Sweep of Days' (2004) og 'Life of a Ghost' (2007).

Udgav 22. april sit første soloalbum, 'Hamskifte', hvor hun i modsætning til tidligere har lavet alt – lyd, tekst, produktion, komposition, miks – selv og synger på dansk.

På onsdag varmer hun op for Mew på Vega i København.

den. Det er en løs forbindelse, tror jeg. Den guitar er et eksempel på, at jeg kan bruge en mislyd, noget der egentlig er en fejl, til at lave musik. På pladens sidste nummer 'Det Larmer Ikke Mere' kommer den ind og knitrer i omkvædet, og giver sådan en helt vild varmtue-med-sollys-og-støv-i-lyskeglen-følelse. Den lyd inspirerede mig til teksten.

At arbejde med reallyd har også lukket op for, at jeg hører andre lyde i min stemme og instrumenterne. Dem har jeg også været inde at manipulere i. Alle lydene er med til at sætte en stemning og tone lydbilledet i en nuance, der er min. På den måde bliver pladen mere min, føler jeg. Det er et univers med en genklang af lyde, jeg kan lide. Sådan bliver det også mere mig selv, jeg stiller frem til bedømmelse.

Nåleskov

»Hver sommer i hele mit liv har jeg brugt en måned på en ødegård i Småland i Sverige. Det er sådan nogle røde træhuse med hvide vinduer og en grusvej og gamle kirsebærtræer, syrenbuske og vilde hindbær over det hele. Det var min barndoms bedste sted. Der er også en stor skov. Som barn søgte jeg ind i skoven og lyttede til den. Der er lyd i den skov, ligegyldigt hvor stille vejret er. Man kan altid høre vinden. Man kan høre den på numrene 'Hamskifte' og 'Broerne Brænder', hvor den er transformeret til en sindssyg white noise-lyd. En meget aggressiv lyd.

Jeg har skruet ned for bunden i optagelsen, så der ingen dybde er, og den i stedet bliver mere diskant og skarp. Og så har jeg forvrænget den til en slags kornet støj. Det har gjort skoven uhyggelig.

Man kunne også have lavet noget new age ud af det med fuglesang, men det synes jeg ikke, er sjovt. Der er noget fedt i, at den der nåleskov er blevet uhyggelig. Den er jo ret skræmmende, sådan en stor skov oppe i Sverige. Man kan fare vild, og der er stadig vilde dyr derinde. Skoven er bare vild. Den kan have en mørkhed over sig, som jeg godt kan lide.

Når vi spiller numrene live, er det i øvrigt en bas, der laver lyden.

Gaffel mod tallerken

»Jeg ledte efter en lyd, der var ubehagelig. Hvilken lyd er ubehagelig? Lyden af en gaffel, der skraber mod en tallerken. Det er ligesom at putte en sten i et stykke kridt og køre det ned over en tavle.

Den lyd er på 'Broerne Brænder'. Jeg skulle bruge noget, der havde den stemning, fordi det er et ubehageligt nummer. Det handler om at brænde broer. Det er følelsen af, at alt er tabt og hvad så?

»Broerne brænder/Jorden forsvinder/Hoveder må falde/Indegemt galde/Skindet er flået/Og kødet parteret/Og det svider i såret/Hvert enkelt ben er sorteret.

Den passage er jeg glad for, fordi jeg føler, at det er voldeligt og voldsomt, samtidig med at hvert ben er sorteret. Det er stadig kontrolleret.

Det handler om at tage beslutninger, man har længtes efter, selv om man ved, det gør ondt. Man gør det, man kan mærke, man skal gøre, selv om det er pisseskræmmende og usikkert, og man

måske ikke tør. Som at forlade et band og starte fuldstændig forfra.

Jeg havde haft lyst til at brede mig mere og skabe mit eget i utrolig lang tid. Da vi blev for uenige om retningen i Blue Foundation, ansporede det mig til det her. Vi har arbejdet sammen i 15 år, og det bliver som et ægteskab. Enten kommer man igennem kriserne, eller så gør man ikke. Det gjorde vi ikke.

Tone fra metrotog

»På nummeret 'Lysvæld og Sol' har jeg den tone, metrotoget siger, når det starter op. Jeg synes, det er fedt, at et tog kan lave en tone, der lyder flot, og som jeg kan pitch, så den passer i nummets toneart.

Der er mange naturreferencer i mine lyde og tekster, men der er også noget fra det mere forvrængede og larmende univers. Jeg har ikke haft behov for at lave et naturalbum med en akustisk guitar. Det skulle have en urban lyd også. Der skulle være noget abrupt støjende og ubehageligt.

Det giver en god følelse af power at lave noget larm og sige: »Hey, I skal lytte til mig«. Jeg skal larme for at få en plads. Folk opfatter mig som stille og medgørlig, og i bund og grund ønsker jeg en harmonisk kommunikation med andre mennesker, men i det her projekt har jeg undersøgt, hvordan jeg kan vise noget power.

Pladen er indspillet på Vesterbro. Når vejret var godt, cyklede jeg gennem Amager Fælled og kørte ad en naturvej og BANG, så var jeg i byen. Jeg kan godt lide den kontrast, at man først cykler forbi en fasan, og så direkte ind i Skelbækgade.

Træorgelpiber

»Det er nogle piber, min far har haft liggende, og så har jeg blæst i dem og slået dem ned i gulvet. De er kæmpestore og har en fantastisk varm lyd, fordi de er lavet af træ. Jeg bruger dem i 'Under Isen', hvor de nærmest lyder som et åndedræt i starten.

Jeg har optaget dem hos mine forældre i Aalborg. Min far spiller jazz på tenorsaxofon. Han har spillet hele sit liv og øver stadig. Og min mor har sunget i kor. Hele min barndom har der været nogle hos os og øve mindst en aften om ugen. Det der med at ligge og falde i søvn til nogle, der øver, har været skønt.

Det var hjemme, det startede for mig. I mange år ville jeg gerne lave musik, og jeg forsøgte også at synge i band i folkeskolen, men jeg kunne slet ikke synge rummet op. Det var dengang, Whitney Houston var stor, og jeg havde det sådan, at man skulle jo synge ligesom hende. Men jeg havde slet ikke den stemme, så jeg kunne ikke lave musik. Jeg havde en alt for lille stemme.

Det var først, da jeg flyttede til København, at jeg selv begyndte at lave musik. Jeg hørte Beth Gibbons fra Portishead og Stina Nordenstam, og de synger jo ekstremt stille og fortæller historier med deres stemmer uden nødvendigvis at frasere helt vildt. Jeg hørte, at man godt kan udtrykke sig, selv om man har en lille stemme.

ibyen@pol.dk

Kirstine Stubbe Teglbjærg. On. 12. jun.

Store Vega, Kbh. V.

www.vega.dk